

Forfatter: Magnússon, Arní

Titel: BREV TIL: Torfæus, Thormod FRA: Magnússon, Arní (1701-05-23)

Citation: Magnússon, Arní : "BREV TIL: Torfæus, Thormod FRA: Magnússon, Arní (1701-05-23)", i *Arne Magnussen - Brevveksling med Torfæus (Þormóður Torfason)*, Nordisk Forlag, s. 340. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991698-000-shoot-L0019916980000132.pdf> (tilgået 12. juli 2024)

Anvendt udgave: Arne Magnussen - Brevveksling med Torfæus (Þormóður Torfason)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

ARNE MAGNUSSON TIL TORFÆUS. København 23. maj 1701. Access. 8. Egenh.

A. M. har fremdeles siden sidste brev (23/4) næsten hveranden dag personlig eller ved gode venner ladet oversekretær Vibe erindre om T.s sag, og han har bestandig givet godt håb, indtil han for et par dage siden til en af sine bedste venner svarede, at dette andragende måtte søges gennem rentekammer-herrerne. Dette kom A. M. aldeles uvæntet, og først nu ser han, at storkansleren og Vibe er bleven modarbejdede af Knud Thott (gehejmeråd, 1ste deputeret for finanserne), som endelig vil spare og ikke har nogen interesse for sådanne sager, men har stor indflydelse hos kongen. Breitenau kan heller ikke hjælpe, men har tydelig ladet sig mærke med, at denne behandling mishager ham. A. M. beklager meget, at han for at spare T. penge har frarådet ham at rejse herved, og vilde gerne med penge kunne tilbagekøbe sine udtalelser. Dersom T. vilde være noget bedre husholder, end da han sidst var her, vilde bekostningen ved et kort besøg måske ikke være uoverkommelig, men hvis T. bliver opholdt her hele vinteren og endda intet opnår, var det bedre at være bleven hjemme. Kommer T., har dog A. M. for så vidt banet vejen for ham, at nu kender alle de, der har med sagen at gøre, T. og ved, hvilket arbejde han har under hænde, hvad ingen af dem til forn vidste, som vil forekomme T. besynderligt. Sandsynligvis vil vel T. efter modtagelsen af dette brev tiltræde rejsen. Han må medtage alt af sit værk, som er nogenlunde færdigt. Til brug for A. M. selv beder han T. medføre 2 af de fra det kgl. bibliotek lånte membraner samt en del af T.s egne håndskrifter, for hvilke A. M. vil betale fragten. Han beder endvidere T. mod erstatning at overlade sig de sagahåndskrifter på papir, hvoraf han har bedre afskrifter med Åsg. Jónssons hånd. Blandt de i sin tid oversendte Stavangerbreve savner A. M. nogle, som han beder eftersøgt. Af flere af de mellem T. og A. M. vekslede, frankerede breve er der krævet uberettiget porto, særlig af det til T. sendte af 26/2, hvad A. M. har påtalt. T.s breve forrige efterår har sikkert gjort deres nytte, særlig det til Rostgaard. Det til kongen stilede brev affattede A. M. efter Breitenaus råd, og det blev vel optaget Series kan ikke blive færdig til sommer, selv om den ender med Gorm, som A. M. har tilrådet; s. 341 nu er trykningen nåt til 3. bogs IX. kap.; bogen bør ikke, som påtænkt, føres ned til Svend Estridsøn. M. h. t. Hist. Norv. fraråder A. M. at begynde udgivelsen med den ældste tid, heller bør man først tage tiden fra Harald hårfager til 1263 (eller længere, om T. vil) og allersidst den forangående tid. Til begrundelse heraf bedømmer A. M. den sandsynlige værdi af de tre dele og mener, at T. for tiden Harald hårfager -Håkon gamle kan levere udmærket historie, men for tiden 1263—1388 vil komme til at mangle materiale, medens derimod A. M. selv lettere vilde kunne optage dette tidsrum til behandling, og endelig at 1ste del vil være af mindst betydning og tynges af vanskelige spørgsmål dersom denne først udkommer, vil let både læsere og forlægger skræmmes. A. M. har aldrig tænkt, at Series skulde deles, men at den skulde ende med Gorm den gamle; Harald blåtands og Svend tveskægs historie skulde udgøre et særskilt opus og resten bortskæres. Imødegår forskellige anvisninger af T. vedrørende Series og beklager, at T ikke har gennemlæst hans animadversiones.

Monfrere!

Eg hefi skrifad honum til med postinum þann 2. Aprilis og þann 23. sama mánadar og i þeim báðum brefum gefed hönum forhaabning um, ad hans sök munde her gödann enda fá. Sidan þann 23. nefnds mánadar hefi eg snart annann hvern dag upp- vartad eda vid góða vine erindra láted Obersecreterer Vibe hier um, hefur hann alltid godu svarad og merkia láted, ad allt mundi eda skylldi gott verda. Nu fyrer par dögum liet eg hann, vid eirn af hans bestu vinum (sem og oftlega hefur i nefndre materiu minna vegna vid hann talad og er minn sierdeillis góður patron) hier um erindra, svarade hann þá, ad allt þetta yrði hiá Rentucammerherrunum ad sækiaast. Mier kom öllum i stödu, þá þetta svar feck, og bad, i hins aheyrn, gud forláta þeim góða manni, ad hann ockur so leinge med lofordum uppihalldet hefði. Þyckist eg nu siá alltsaman bak epter. Gross-Cantzler og Vibe hafa villiad giöra nockud gott hier í, enn munu ei kunna þreingia igiegnum þar med, firir Knut Tot, sem er uppá ad spara og þar firir utan eingin sierlegur elskari af slikum sökum, gillder þar til miked hiá iöfri. I þessarri ópolinmædi, er eg af Vibes svare feck, geek eg til Breitenau og fortalde honum þetta, og feck til svars, at eg visse siallur hann væri elskari af slikum studiis, enn það væri ei i sinu valldi neitt þar i alleina at giöra; eg yrði ad tala vid Hr. Knut Tot. Eg sagdi honum hreinlega, ad eg vissi það væri Monfrere til einskis gagns, hvar uppá hann sagdi, so kynni hann eckert þar vid ad giöra, liet sig þó þar hiá merkia, ad þesse medferd være hverki iöfri til frægdar, nie góðum mönnum og visum til þocknunar. Eg spurdi hann, hvört Monfrere rádas. 342villdi hingad ad reisa og sialfur sina sök fyrerbringia, hvar til hann svarade, hann kynni þar i eckert vist ad seigia, sagdiz siá fyrerframm, ad það kostadi marga peninga, enn ovist hvad i adra hönd feingest. þetta er nu allt það, er vid med so miklu ómaki og yferhlaupum afrekað höfum; fortryder mig, firir mina personu, einginn hlutur meir enn það, ad eg Monfrere afred hingad ad reisa; þó veit gud og min sam vitska, ad það af hreinu giede skied er og i þanka ad spara hans umkostningar, efter því eg ei annad slutta kunni, enn ad þetta allt fyrir utan hans nærveru til göds enda komast kynni. Nu ad sokomnu mále, hvad er nu hier vid at giöra? Viss er eg, ad þó eg í tín ár hier um hlaupi, þá verdur það allt til onytis, og geingur þar med tiden burt. Enn hvört monfrere vid hans hingadkomu nockud sierlegt afreka muni, eda ei, það er nu ordin su lieila sökin. Eg kann trúá, væri Monfrere betre hushalldari her enn tilforna (sit venia verbo), þá kann eg trúa, ad þesse reisa ei so miög mikid kostade, ef monfrere i haust heim aptur kiæmist, sem kostgiæfast yrði, þó heil vel kunni ad skie, ad þeir láti hann um sonst so leingi uppvarta, ad ei sie heimfært. Enn skuli nu þessi sumarreisa taka med sier af monfreres eigen pung nockur hundrud Rixdle, og monfrere so sidan hier i vetur teppast, og kannske ad sidustu eckert eda lited afreka, þá synest, ad betur være lieimaseted. Til slutningar hier um seigi eg sem Breitenau, ad eg kann eckert hier uti ráda eda afráða,

og itreka hier mina qverelam, ad eg med peningum afturkaupa villdi þaug min brefsord, livar med eg monfrere afried fyrst i vor hingad ad reisa, ad skulldin ei hiá mier lenda skyldi, hvernig sem fære. Alleinasta hefi eg, ef Monfrere hingad kiemur, so mikid veigenn fyrer hann banad, ad aller þeir, er hier med nockud hafa ad bestilla, þeckia hann nu og vila, hvada verk hann under höndum haft hefur, livad einginn af þeim til forna visse, sem Monfrere mun olíklegt pickia. Enn ei læt eg þetta meritum heita, J)vi sialfur kynni monfrere það betur giórt hafa i 8 daga, ef tiálægur vered hefdi. Skuli eg nu nockurs tilgieta, þá þikir mier þó líklegra, ad monfrere muni hingad koma, ef hastug leiligheit fellur, epter það hann þetta mitt bref fær. Hvad ef skiedur, so hlitur med ad koma allt það af hans verki nockurnveigenn ferdugt er, ad það þeim synast kunni, er þar yfer eiga ad dæma. So er þá og min bön, ad Monfrere med sier taki af kongsens bökum þá gömlu Annala i 4to. Item þás. 343gömlu Rimbókar skrædu, sem og er i 4to, bádar á membranâ. Asgeir þecker þær bádar. Item a' sínum eigen bokum þessar epterskrifadar: 1° þá gömlu Gulapings bók 4to membranâ, 2° það Volumen 4to, er í eru tvenner Islensker Annalar, adrer af þeim Biörns á Skardza, 3° það volumen 4to, er í er ,lons Saga Holabiskups, Samtyningur um Grænland og Gudmundar biskups Saga, 4° þaug documenta um Orkneyiar, er Monfrere feck ur þíska Cancellienu og mier til forna heiled hefur, 5° Sturlunga-Sögu Compendium 4to med hendi Biörns á Skardzá, 6° Halfsrecka Sögu med liendi Sr. Pals Kelilssonar, er i fol., 7° Allar Islenskar Lagadröslur, er Monfrere hafa kann, sosem Dómabækur, Commentarios yfer lög, eda annad þvílíkl (þad mun ei Monfrere stór skadi, þó hann mier það allt líáe eina vetrarstund eda þó heillt ár være), 8° Alla Commentarios philo- logicos el Poéticos, er hann hefur, sosem Biörns á Skardzá og Jons lærda yfer Völuspá edur adra Edduþætti (þad mun og Monfrere mier einn vetur líá kunna), 9° Allar Lögbækur Islenskar, Norskar og Danskar samt adskilianlegar Rettarbætur i Dönsku og annad þvílíkt, er eg man mig hiá Monfrere i hópatali sied hafa, þá eg þar uppi var, þar á medal Bergens byloug i Dönsku, Kristinretten verteradan af Hans Gaas, Sauda- brefed Færeyska og mart annad þvílíkt (þetta allt villdi eg i giegnum síá, medan Monfrere hier nidre være). Vil eg af öllu þessu betala fragtina framm og til baka, med því það einasta firir mina skulld hingad kiemur. 10° bid eg Monfrere med sier af laka allar þær þappirs Sögur, er hann med ymsum Islenskum höndum hiá sier hefur og eckert um hirder, sosem hann af þeim langtum betre Exemplaria hefur med hende Asgeirs, skrifud, annadhvert efter nefndum þappirs Sögum eda betri miklu Codicibus membraneis. Vil eg firir nefnd þappirsqver (ad forstaa, þaug er Monfrere lited eda eckert um hirder, því hin, sem honum þiena, tala eg ecke um) gefa Monfrere einhveriar þricktar bækur eda annad, sem ockur kann þá um ad semia. Meina eg ecki med þesse qver nockud það, sem med hendi Asgeirs er (þvi það fala eg ei), helldur alleina hinar gömlu ymsar hendur og med þeim skrifud óvöndud exemplör. Enn slái nu Monfrere af sinni hingadreis, þá bid eg hann mier það af þessum ofanskrifudum bökum og dröslum lána i sumar og innpackad hingad senda, er hann án alls бага um stund missa kann, og skal það allt skilvíslega aftur sendast, er hann til bakas. 344hafa vill, og það uppá minn kostnad, framm og tilbaka. I þaug Stavangurs bref, er Monfrere mier fyrrum sendi og ennu hiá mier eru, vantar (sem eg sie af þeim utskriftum, er Monfrere etter nefndum Stavangurs brefum hefur skrifa láted, sem nu hier med til baka fylgia) nockur Hakonar kongs bref og ennþá önnur fleiri, þar á medal nefnelega Supplicatiu Stavangurs Capituli til Pava 1424, Bestalling Gyrdis biskups 1354, Bestalling þoris þorkelssonar til lögmännz 1458. Efter þessum originalum bid eg ad Monfrere hiá sier ransaka láte, og ef finnast (sem eg ei efa, því þeir kunna ei annarstadar ad vera), ad Monfrere villie þá so godur vera ad senda mier þá i sumar, því þott eg þesse bref ur nefndum Monfreres Copium hafi uppskrifa láted, þá villdi eg þó miklu helldur originalana sialfa síá og i höndum hafa. Eg haldi nærri gleymt ad tala um Seriem, sem nu hefur hvilt i nockra tíð, vegna þappirsleyses hiá Liebe, so audsynt er, ad hun ei ferdug verda kann til þeirrar tíðar, er Monfrere hingad nidur væntast kynni, iafnvel þótt hun á Gormi enda tæke, sem eg um skrifadi af 26. Februarii. Eg hefi og á milli stunda forhindringar, sem oforbígeingelegar eru, og nu i 14 daga hefi eg eckert verk mier i hönd tekid annad enn expedera min Islandzbref, sem æred mörg og fiöldur eru. Eg þikizt nu vita, ad Monfrere medtekid hafe min bref af 2. og 23. April, er eg med póstinum sendti; heli eg i öðru hveriu þeirra làted hann vita, ad eg medtekid heli hans af 5. Martii, enn sidan hefi eg med postenum medtekid eitt af dato 22. Martii, hvad mier i hönd kom þann 30. April taxerad i Christiania firir 10 þ, hveria eg og hier utleggja mátti, þar það i Christiania taxerad var, enn eg sialfur það ei i Posthusenu affordradi, helldur einn annar, sem ei adgáde, ad það franquerad var, því hefdi eg sialfur komid, so hefdi eg fyrst þar um vid Postmeistarann talad, enn þegar eg það sá, var þetta allt i Ulfmunn. Sama er ad seigia um mitt bref af dato 26. Februarii. Ad það i Stafangri nockud kostadi, er athugaleyse eda óriettvíse Postmeistarans i Christiania, sem það þar annadhvert af heimsku eda illgirni taxerad hefur, því hiedan geek það franquerad. Eg hefi talad vid Postmeistarann hier um, sem medkiendi, ad þetta tvent, bædi ad Monfrere hefur mátt betala firir mitt franquerad bref þar uppi, og eg hier nidri fyrir hans, væri oriett, sagdi eg skyldi bidia Monfrere senda mier convoluted af nefndu brefi, er hann so þar uppi móti rettu hefr betala mátt, og meinti þá ad skaffas. 345peningana tilbaka, enn um þá 10 þ, er eg hier utgaf, hirdti eg ei ad tala. Öll þaug bref, er Monfrere i haust hingad skrifade, voru vel upptekin, og lofudu þeir góðu, er þaug til voru, hafa og nockrer af þeim sier angelegen latid vera gott firir Monfrere ad tala, i sær Monsr. Rostgaard, sem eg án efa hefi Monfrere vita láted. Enn ad eg um hina ei heii specificé skrifad, er su orsök, ad mier þotti það ei ómaksverdt, fyrst eekert víðara ur því vard. Ecki sie eg orsök til, ad Monfrere helldur þaug betur oskrifud, iafnvel þott eingu orkudu. Um brefid til iöfurs var, sem eg skrifadi, efter Breitenaus ráde, orkadi það og því, ad iöfur liet sier það itarlega explicera, og var þá, sem mier var sagt, i huga, ad giöra nockra bænheyrslu þar uppá, þott eekert hafi sidan afordid, àn efa firir torvelldni þeirra, er allt vilia spara og gá ei ad, hvört þeirra su sparsemi hagstæd er eda eigi. Sie Monfrere i þeirre tru, ad eekert fæst, fyrr en Series klår er, þá er tablslok firir hann hingad i sumar ad reisa, þar hun enn nu ei leingra komin er enn i Caput IX. libri III. bædi vegna þappirsleyses, sem fyrr er skrifad, sem og ad eg hefi meir enn nóg ad

giöra án hennar, og það er þó ei ómaks laust eða augnabliks verk, er eg sumstadar við hana giöri eða giört hefi, sem Monfrere vel sier og sied hefur. Er vonlegt, að hun leingi dveliest, et hun skal ná so længt, sem það mæi leverada exemplar tilhelldur, hvar til eg þó einga naudsyn sie, því þótt það exemplar, er dedicerad var fordum Friderico Tertio, næe til Sveins Estridssonar, sie eg ei, að þetta þurfi eins að vera, þá það fyrra hier eftir considererast á so sem Juvenilis labor, sem ganske umbreyttur og umgiördur er í þessu nýja opere. Imö eg sie ei, að þetta opus, salvå methodo, kunni ná leingra enn að Gormi, födur Harallz. Bokin heiter Series Regum Daniæ, að loislaa þeirra, er Islensker ödruvís nidurrada enn Saxo, því annars ætti su Series lika so vel að ganga nidur til Valdemarum 4. sem Svenonem Estridium, því saman kiemur oss og Saxa eftir Gorm. So heiter þetta opus eigi historia Regum Daniæ, enn í Haralldz og Sveins Tiuguskeggs vitas er hier allt congererad, er um þá seigiast kann, so það miklu concinnius kann utgefast á Part enn í so Compendioso opere, sem þesse Series á að vera. Þó stendur þetta allt í Monfreres disposition, enn eg seige bara mína meining. Monfrere klagar í sínu brefi yfir þeirre remorå, ei hönum fororsakist, af því eg hann ei hafi víta láted, hvada hypotliesi eg fylgdi um ætatem Haloga, Starkadar og Odins. Nus. 346kann þó Monfrere noglega að síá af því eg annoterad hefi að Seriei pag. 251, sier í lage, að mæi er ei í skapi að exaltera nefndra manna ætatem supra Odinum, helldur synizt sem Starkadur eigi yngri að vera enn Odinn. Eg sie af þessum Monfreres brefsordum, að hann ætlar fyrst ferdugann að hafa af sinni historia þann part, er geingur nidur að Haralldi hárfagra, hvad eg ei ætlad hefði. Mæi hefði þótt hentugast að byria á Haralldi Harfagra, og giöra so ferdugt nidur að til annum 1263, eða því leingra sem Monfrere ætlar að gánga, og allra seinast, ef Monfrere lífdagar til endast, láta utgánga primam historiæ partem, qvæ res ante-Monarchicas tractet. Drifur mig til þessa consilii það, að eg veit, hvernig því heila verkinu verður háttad, og þori firir framm þetta iudicium þar ifer að fella: Sá parturinn, sem byriast á Haralldi Harfagra og endast með dauda Hakonar gamla, verður optimæ notæ historia. Það þar kemur eftir usqve að annum 1388 verður ei nema Collectio fragmentorum qvorundam að illorum temporum historiam pertinentium, idqve satis mutila, með því monfrere hvörge nærre hefur öll þau documenta, er þar til heyra eða hafast kunna. Og villdi eg því, að monfrere ecki miög sollicitus være um þaug tempora, fyrr enn hann sæe, hversu honum tímar endast með hinn partinn frá 860 circiter til 1263. True eg mæi mundi nockru hægra þenna part af historia Norvegicå að fullferdiga enn Monfrere. Þó skal hann ei taka þetta so upp, að eg honum þeirrar æru misunni þennan part og so ferdugann að giöra, því ei ætla eg við hann að hræra, so leinge Monfrere lifer. Imö, síæ eg, að Monfrere endast dagar til að colligera það hann de his temporibus hafa kann, þá skal mæi þægra vera hans verk (ef lífe) að locupletera með þeim documentis, sem eg, velmögulegt, fá kynni frammar enn hönum kunna í höndum að vera, enn sialfur þetta og hitt að colligera. Hefi eg og í midlertid nóg annað að giöra, þá stunder fæ minn eiginn að vera. Enn bara kasta þessu á glædur til Monfreres etterretningar. Hvad fyrsta partinn af historia Norvegica ahrærer, þá verður hann minnst verður af öllu verkinu, með því þar inni verda heilhóp tricæ Chronologicæ, relationes fabulosæ, Geographiæ veteris elucidationes og annað þvilíkt, sumt incertum, sumt lectu parum jucundum, imö multa istius modi, ut critici illic iudicia sua exercendi materiam satis amplam habituri sint. Komi nu þessi partur fyrst ut af verkinu, er eg hræddur um, að bæði þeir, er resten af því forleggia ætti, s. 347sem og docti in orbe homines muni minni þánka fá þar um, en verdt væri, eða vera ætti, og muni um það heila opus hier af dæma, tanqvam ex ungue leonem, hvad eg villdi ei yrði. Þetta er ordsokin, hvar firir eg villdi, að media pars historiæ geinge fyrri ut, tanqvam præstantissima til að fá favorabilia iudicia hominum um það heila verked; enn hier um rædur nu monfrere öllu sialfur, hversu hann það eða það disponera vill, kannske hann hafi og primam partem nær ferduga enn hinar, og hefur hann þá raison til það að edera, sem ferdugt er. Um Rami töblu er eckert, sem illa er, líkast hun alldri in publicum komi, hamingia gefi ei fari so um fleiri lesverd opera. Í Postscripto á sínu brefi setur monfrere, að Series kunni ei dividerast, því í Haralldi Blatönn sie madr midt í at tala um progressum Christianæ religionis í Danmörk, verde og lited opus þaðan til Sveins Estridssonar. Það var ei minn þanki, að hun skylldi dividerast in partes, helldur að hun skyllde endast með Gormone Grandævo, sem fyrr er sagt, og hitt, sem höndlar um Haralld Gormsson og Svein Tiuguskegg, skylldi vera opus firir sig sialft, sub titulo: Vitæ Haraldi Blatanni et Svenonis Crispatæ Barbæ Daniæ Regum, eða ödrum þvilikum. Enn það þar kiemur eftir um Knut Ríka, Hördaknut og Magnus góða villdi eg ölldungis omittera, með því þar eckert sierlegt inni er, firir ulan það, er heil vel kynni fá plats in historia Norvegicå; það að relatio de Daniæ Conversione trunckerest hier við, þiker mæi ei so vigtugt, Madur kann haga so ordunum í því, er um Kristnibodid talaz í þeim smákongum Hareki, Sigfróda etc., að lesarinn síæ, að manns propositum eigi sie að describera ortum religionis in Dania, helldur að remarquera það þar af, sem hverium kongi tilheyri, af þeim sem madur describerar. Ættu og raunar þeir kongar al Jotlandi, er standa Cap. 18, ei að standa þar, helldur midt í Cap. 17, áður enn menn kiæmi til Gorms, með því aller þesser smákongar (að undanteknum Fróda) eru fyrri tempore enn Gormur, og Gormur giördi Danmörk aptur til eitt Monarchie, so það yrði elegans o[peris] finis að enda það með Gorme og setia hann eft[ir] [tal] nefndna [!] smákonga sidst í bókinni. Monfrere [lætur] mig víta sinn vilia hier uti með fyrsta, ef ei nidur kiemur. Monfrere skrifar eg skule innfæra dissertationem de Starcadis epter Sigurd Hring. Það kann ei að skie. Eg hefi í minum animadversionibus að pag. Seriei 251 synt monfrere, hversu contraria su Dissertatio er ödru, og það var orsökinn, s. 348hvar firir hun eftir vard, það eg þá Monfrere hann skylldi mæi senda það þar í forandrast skylldi; það hefur hann ei giört, og því kann eg ei neitt við hana að giöra. Hun kiemur og raunar lited við Seriem, enn langtum betur við historiam Norvegicain, og þar villdi eg Monfrere henni innkotradi, því í Serie kann hun nu ei að standa nema sosem appendix, hvad ei so appositum er, sem að hun í prima parte historiæ Norvegicæ stædi, hvar hun eiginlega heima a. Su Dissertatio um Högna og Hedin hlýtur og distinctius að skrifast og þeim vist tempus assignerast, sem eg og í minum animadversionibus aviked hefi, hvöriar Monfrere endilega verður í gegnum að lesa, áður Series ferdug verður. Komi Monfrere nidur, þá kann hann

Magnússon, Arní , *Arne Magnussen - Brevveksling med Torfæus (Þormóður Torfason)*,

taka þær með sier, og kunnunum við þá að gánga þær í gegnum til samans. Nu man eg eekert víðara enn bidia Monfrere heilsa Asgeiri og seigia, að eg feck Sedil frá honum af dato 21. April, og skal það vel bestillast, er þar innaní la. Eg skal skrifa honum til, það allra fyrsta Islandsskipin burtu eru. Eg óska að endingu Monfrere allra heilla, heilsu og velfarnanar í Jesu nafni. Verandi alltid

Monfreres  
þienustuviliugasti þienari  
Arne Magnusson.

Hafn. d. 23. Maii  
1701.